

MINDIG HOZZÁD ÉRKEZEM

Leülnék, de nincsen hely, így marad a középső szakasz, a derekamat a csuklónak támasztom, ez a gumírozott rész merő mocsok, a fene se tisztítja, se baj, gondolják, a barom, aki gyűrött zakójával nekidől, az úgyis lekapja onnan a koszt, és szuvenírként viszi magával, ez a mentalitás párját ritkítja. A kapaszkodót nem fogom meg, de nem azért, mert tartok a váratlan koronázástól, nem, *alaptól* kerülöm a zománcát vedlett fémrudat, köszönöm, kihagyom, inkább dülöngélek előre-hátra, mint céltalan részeg a pult és a mosdó között. Állhatatos vagyok, ez a kereszt, amit cipelnem kell.

A váróteremben nincs kedvem ücsörögni, úgy döntök, a közeli folyóparton ütök tanyát. Van még egy óráim, amit hasznos létezéssel eltölthetek: olvasni vagy írni fogok, vagy csak bámulom az idétlenül hullámzó, gyönyörű folyót. Esetleg meditálok. Remélhetőleg nem zavar majd senki, legföljebb egy-két világlátott énekesmadár. Már látom is magam előtt: a vízállás alacsony, a rakparti sziklákon remeg a tavaszi napfény.

Megint ugyanott ülök, ahol legutóbb. Ismét rügyezik az ismerős nyárfa, hamarosan szemérmetlenül ontja majd a pelyheket, akkor nem lesz maradásom, az allergia elüldöz; látom (és minden tagjaimmal érzem) az aprócska bordó rügyekben ébredő feszültséget – néhány nap és pamm! – szirmokat bontogat a kikelet.

Aztán itt van ő, a nevét nem tudom, csak azt, hogy 1962–2007, a főtörzsre csavarozta valaki a fényképét meg ezt a kis táblácskát. A legszomorúbb látvány a fénykép maga: laminált portré, de a műanyag lapocska meg a kép közé réges-régen befolyt a víz, felismerhetetlenné téve az arc vonásait. Vajon boldog volt, amikor a fotós lekapta? Meredten nézett maga elé, vagy szeme sarkában ott bujkált az elfojtott mosoly? Szőke volt vagy barna? Természetes vagy festett vörös? Még a nevét se tudom, csak azt, hogy tizenegy évvel élte túl az anyámat, akivel ráadásul ugyanabban az esztendőben született. Baleset érte, vagy – mint Virginia Woolf – telepakolta a kabátzsebeit nehéz kövekkel, és belesétált a folyóba? Vajon ő is írt levelet Leonardnak? Számomra minden elveszett, kivéve a te jószágodat. Nem akarom tovább rombolni az életedet. Nem hiszem, hogy két ember boldogabb

lehetett volna annál, mint mi voltunk. És mit szólt a családja, mikor napokkal és kilométerekkel később rábukkantak valahol délen az utolsó híd lábainak közelében? Szép volt a látvány, vagy maga volt a zsigermélyi rettenet?

Tört arany és rózsaszínben játszó álmokkal mihez kezdünk? Ő mit tudott tenni? A tizenegyedik mozdulatot miért követte az utolsó, miért nem volt elegendő az első hét? Angyalok vagyunk mind, de nem azok közül, akik dicsérték a Teremtést. A miféleképpen nem mert megszólalni, félt a kimondás súlyától, ezért gyáván meghúzódott a sarokban, azt remélve, megúszhatja csupán a hallgatással.

Épp eleget remegek két szívdobbanás közt, minek ezt még sóhajtozással tetézni? Ő már nincs (legalábbis itt biztosan), és anyám se foglya többé már ennek a világnak.

Ülök, várok, van még egy kis időm, a másodpercek úgy lesznek semmisé, akár a lehetetlen küldetés izgalmának gyönyörei. Ahol viszket, megvakarom, a szemközti parton, a fákon túl áll egy gyár, a magányos kémény magányos füstspirált csavar az ég felé, ha most leomlana, tudnám, minek van és minek nincs értelme, légy hozzám kegyes, messzeség, a homlokom mögött már elég romlott a vihar, ne hagyj cserben!

A híd alatt egy tenyérnyi szakaszt elkerítenek a partból, a fákat kivágják, a földet vízszintesre döngölik, és ha minden pompás, számozott és száműzött nyugágyakkal szórják tele a fővenyt, íme, kész az új placc, konténe-rekből és bódékból szolgálják ki a szomjazót, a sörben ugyanannyi a víz, mint a nagyfröccsben. Helyettük szégyenkezem (az arcom pont annyira hibátlan, mint a lelkem), a fiatalok meg jönnek, a vércőreinkben nincsen ek-kora áramlás, sehol egy rög, s ha lelép egy vendég („Légy áldott, amiért betértél hozzánk vizet inni!”), kettő jön helyette („Legyetek üdvözölve a szeretet házában, fogyasszatok egészséggel!”).

Jogom van a tisztességes légszomj érzetéhez, ezt senki ne merje elvitatni tőlem. Hát miféle tengely az, amelyiknek origópontjába számúz ez a várakozás? Küszöbödön búcsúzva mindig hozzád érkezem, a közeledben tehetetlen vagyok, akár egy embrió – általad lettem, s nélküled nincs tovább.

Ropognak a(z ujj)percek, a folyón sose csitul el a hullámlás, talán ő látta, milyen, amikor mozdulatlaná lesz minden, s nincs menekvés a visszautükröződés elől. A türelem, akár a vágóhíd kampóin függő moccanatlan testek garmadája. A metszett nyak némán tátogó szájra emlékeztet, ó, mi-csoda sziréndal csábít, a lefolyókban sosem alvad meg a vér, kapaszkodj belém, csak kapaszkodj belém –

Az a felhő egészen úgy néz ki, mint egy szolgálaton kívüli mosoly, a szél csöndben tereli, nem kíván egyezségre jutni vele, „Remélem, kis barátom, nincs harag, ugye te is megbocsátasz az ellened vétkezőnek?”, s a felhő – melynek formája lázadó ránccá lett – így felel: „Vivát annak, aki könnyed derűvel helyezi szívét a mérleg csorba serpenyőjébe!”

Mindig van ok a szomorúságra, most éppen azon gondolkodom, kinek rosszabb, annak, aki tudja, mivel csillapíthatná szomját, vagy annak, aki nem? Szükséged van valamire, csak éppenséggel ezt a valamit nem tudod a gondolataid járma közé terelni. Láttam én rengeteg föl nem száradt könnyet, csak ültek némán a csöppek, s maguk se tudták, mi dolguk így a világban. Lesz erőm megszabadulni árnyékom súlyától? Lesz erőm eggyé válni a házfalon elterülő napsugárral?

Tisztán emlékszem arra a pillanatra: fekszem az ágyban, ébrenlét és álom határán, s akkor hirtelen, minden előzmény nélkül, akár egy villámcsapás, átsuhan rajtam a valaha volt, a létező összes és a még fel nem tett kérdés és a hozzátartozó válasz, és ebben a szent pillanatban (mert mást nem tudok rá mondani), ebben az emelkedett állapotban el tudtam hinni magamról, hogy különleges vagyok, mint az a másodperc (vagy annak milliomodrésze), mely az utolsó lélegzetvételt megelőzi. Különlegességem ajándék, amit meg kell köszönnöm, mert érdek nélkül kaptam, én, aki még azt sem érdemli, hogy egy összetört tükör darabkáiban meglesse magát. Ébrenlét és álom határán aztán megtörtént a szent pillanatot követő semmibe-hullás, a Végtelennek Tűnő Zuhanás, aminek kezdetére nem emlékszem, mégis tisztán érzem csontjaimban a növekedéssel járó fájdalmat, pontosan azt a kint, ami a javamat szolgálja, mégis azt hinné a gyanútlan szemlélő, ellenem van, s életemre kíván törni. Az ébredés végül cserepes ajkaival csókolni kezdte nyirkos tarkómat, s éreztem, hogy jéghideg ujjjaival a homlokomból az első tiszta gondolat félresimít egy tincset.

Most bűneimet megbánva térek vissza hozzád, és elismerem, hisz irgalmas vagy, te mindig vártál engem, és bízál abban, hogy nem felejttem el jószágodat és szeretetedet, segíts engem, hogy ki tudjak lépni bűnös életem sötétségéből, kételkedéseim és aggodalmaim homályából, és eljussak a te kegyelmed világosságára, adj nekem bátorságot elindulni, te velem vagy még a kísértések idején is, bukásaim és eleséseim figyelmeztetnek, hogy újra és újra bizalommal forduljak hozzád, és segítségedet kérem, szívedre hajolva békére lelhetek, megbocsátás, irgalom, gyógyulás, tisztulás, szeretet és öröm, ami belőled árad és hozzád köt, s amire méltó nem vagyok, de szeretném hinni, hogy lehetek – –

Az őszinte ima egyet jelent a dadogással. Amikor próbálnék összeszedetten koncentrálni, már el is kalandoznak a gondolataim, de Lisieux-i Szent Terézzel vigasztalódom, ő írja egy helyütt, hogy vele is előfordul(t) az ilyesmi, de van nekem egyáltalán jogom rá hivatkozni? Hulló rózsaszirmok közt megölelném, mint az édesanyámat, akit utoljára nyolcévesen ölelhettem meg, s akire már szinte nem is emlékszem. Szétmegy a lelkem attól, hogy még az álmaimban sem láthatom, még ott se szól hozzám, még az sem adatik meg, hogy meglátogasson –

Vakít a nap, idefelé a tarkómat babrálta, most a szemem a szemem a szemem a hunyorgás az izzadás a homlokomról egy sós csepp a szemembe belecsíp a kezemmel odakapok fogadjunk hogy százhuszonöt lépés múlva elérem azt a lámpaoszlopot a buszon lesz időm hunyni egy keveset az illendőség keretein belül maradván fölkerem egy lassú keringőre nem sietünk kecs és becs a mozdulataink finomsága az időtlenséggel mérhető éonok számtalan sora igen alszom egy keveset hogy kipihenten érkezzem meg hozzád ügyelek arra hogy időben szálljak le hatvannégy hatvanöt hatvanhat hatvanhét hatvannyolc még ötvenhét lépés az oszlopig de hová tűntek a felhők visszahívták őket véget ért a szolgálat az obsitot remélem megkapják de ha napszúrást kapok igencsak indulatos lesz ez a menüett én úgyse tudok annál többet hiába kéred a lépéseimet meg fölösleges ahhoz a lámpához igazítani nyolcvanhárom nyolcvannégy a távolsági buszon nem lesz hely és a sofőr se fog időben megérkezni eszi majd a penész a pihenőbódé mélyén és a kollégáival elvtelen elvekről dumálnak miközben az utazók között egyre nagyobb lesz a feszültség s mire elindulunk nekem ki kell mennem hiába intéztem el az előbb a legkisebb kátyúzöttyenés is kínnal tölti majd el a lelkem országomat egy üres hólyagért én nem kérek sokat csak a méltóságomat amit láthatatlan köpenyként a vállaimra teríthetek mikor végre megérkezem hozzád százhuszonnégy százhuszonöt és még legalább egy húszas ha ugyanúgy örülsz nekem ahogyan én örülök majd neked nem lesz mitől tartanom –